

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ РЕЗУЛЬТАТІВ НАУКОВИХ РОБІТ В ПРАКТИКУ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

Шкурупій Д.А., Похилько В.І.

ВДНЗУ «Українська медична стоматологічна академія», м. Полтава

Наукова робота є одним з напрямів діяльності не лише науково-дослідних установ, а й структурних підрозділів вищих навчальних закладів. Передбачається, що співробітники вишів, маючи досвід і володіння методикою наукового пошуку, аналізу, синтезу та узагальнення результатів мають розробляти нові та удосконалювати існуючі лікувально-діагностичні технології. Отримані результати наукових робіт мають набувати широкого оприлюднення з метою впровадження в лікувально-профілактичних закладів для оптимізації результатів їх роботи. Для ведення наукових досліджень мають використовуватись матеріально-технічні ресурси клінічних баз медичних вишів. Оскільки виконання наукової роботи вимагає непересічних досліджень, матеріальне забезпечення наукових лабораторій має бути вищим за звичайні лікувальні заклади охорони здоров'я. Отримані результати наукових робіт мають набувати широкого оприлюднення.

На практиці ж, більшість наукових тематик ініціюються і фінансуються самими науковими співробітниками, а їх організація і проведення на клінічних базах вимагають заключення додаткових договорів, угод і часто ускладнюються незацікавленістю практичних лікарів до співпраці в науковій сфері. Відтак, пересічний дослідник залишається сам на сам з проблемою організації наукових досліджень. Широке впровадження в практику результатів наукових розробок також зазнає труднощів, оскільки підготовка і випуск різних форм оприлюднення цих результатів (статті, інформаційні листи, методичні рекомендації тощо) в більшості своїй лягають на плечі науковця – ініціатора науково-дослідної роботи. З іншого боку, навіть при наявності у практичних лікарів інформації про нововведення в системі охорони здоров'я його впровадження часто зазнає поразки. Першою причиною цього є те, що переважно ці нововведення ґрунтуються на результатах високотехнологічних наукових лабораторних і інструментальних досліджень, що заважає їх широкому впровадженню в клініках з різним рівнем лабораторних, інструментальних та інших діагностичних можливостей. Другою причиною є низька ініціативність до впровадження нововведень з боку самих практичних лікарів.

Подолання даних проблем може бути усунуте за рахунок розширення фінансування наукових тем, пошуку шляхів оптимізації співпраці з клінічними базами, спільній розробці планів впровадження наукових результатів в практику, що спрямовувало б науковців зосереджуватись на тих наукових проблемах, вирішення яких є необхідним для широкого загалу практичних закладів охорони здоров'я відповідно нагальним потребам.